

487575

1 Iunie 1946

APARE BILUNAR

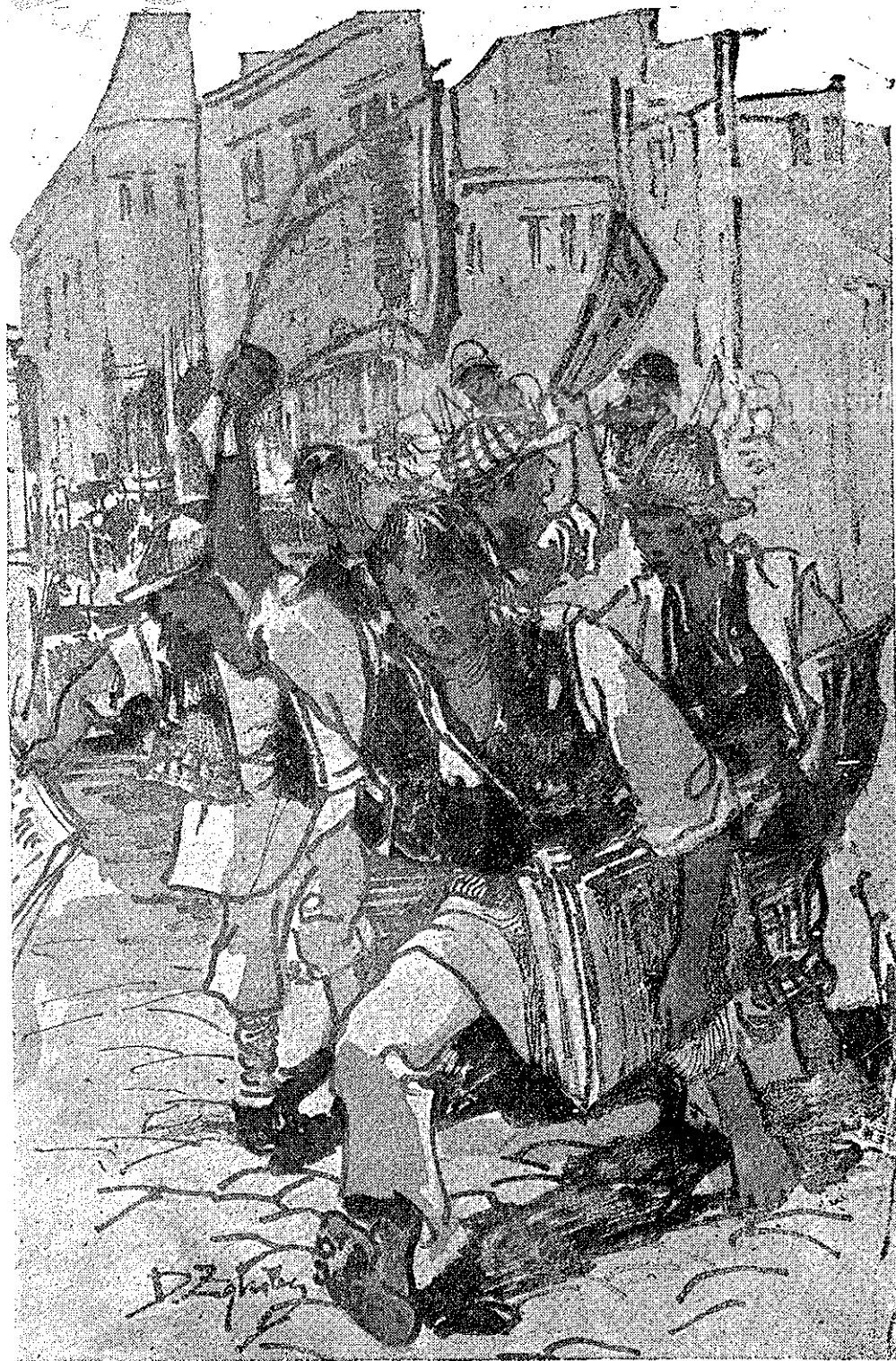
Redacția și Administrația:

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.41.50

Junimea

13

Revista copiilor și a tineretului

CUPRINSUL:

GHEORGHE JARNIȚĂ :
Potcoava de argint

ELENA OLTEANU :
Un gând către Moș Toader

ERICH KÄSTNER :
Emil și detectivii
— Roman în desene —

ION-PĂTRAȘCU-SĂRBUL
Moș Ene, poezie

INGO :
Energia atomică

VICTORIA V. MIHĂILESCU
Primăvara

GABRIELA NICULESCU
Două furnici, poezie

MIRCEA ȘI... MATCHUL DE FOOT-BALL
— O pățanie în desene —

Jocuri, Sport, Humor, Știați că...
Indrumări practice, Filatelie

Desene de:
AL. RUDEANU și D. ZGhibartu

LEI

500

Știați că...

... „Corabia albăstră” a făcut 1500 de mile marine? Americanul Fred Robins a construit, acum câțiva ani, o corabie cu pânze. Corabia avea toate cele necesare pe bord și chiar și opt marinari pitici, fă-

cuți din lemn.

După ce puse într-o sticlă o hârtie, unde scria celui care va ceta hârtia să-i comunice unde a ajuns corabia, o lăsă în portul Lynn Robins, să plutească în voie. Mănată de vânt, ea fu purtată în larg. Valurile oceanului o duseră departe.

După câteva luni, doi turiști, care se plimbau pe fărâmul nisipos al golfului San-Meri din Canada, găsiră corabia, împotmolită în nisip și scriseră lui Fred Robins. În timpul călătoriei, se întâmplase și o nenorocire. Unul din cei șapte marinari de lemn fusese, probabil, luat de valuri și înecat în apele oceanului.

... flacăra arde și sub apă?

Încercarea a fost făcută, întâia oară de învățatul profesor C. M. Hrenor. Într'un vas mare, umplut cu apă, el lăsă un scafandru, care a sudat sub apă, două bucăți de fier.

Acum doisprezece ani, profesorul a demonstrat că flacăra electrică poate să ardă și sub apă.

În firul ei se formează o bășică gazoasă, care apără flacăra, întocmai ca un abat-jour, care, ar apără-o împotriva vântului.

Astăzi sudura sub apă a devenit un lucru obișnuit.

... animalele cu sânge rece, cum sunt șerpii, pot trăi aproape doi ani fără să se hrănească cu nimic?

Între celelalte animale, câinele pare a fi cel mai rezistent. Se pomeneste de un câine Saint Bernard care a trăit 65 de zile, fără să fi mâncat nimic.

Câinele poate rezista 20 de zile fără să mănânce, iepurele 12 zile, cobaiul, pe care se fac experiențele, 6 zile, în timp ce soarelele nu poate trăi mai mult de 48 de ore fără să ronțăie ceva...

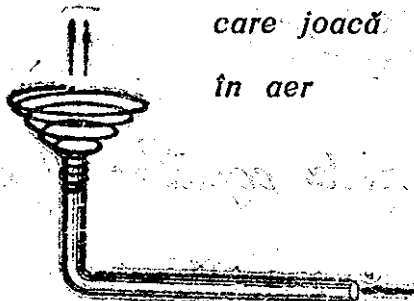
Păsările rezistă cel mai puțin, căci ele mor după 24 de ore de nemăn-care.

Bila

care joacă

în aer

Învățatul Gheron, din Alexandria, a făcut acum două mii de ani o experiență foarte interesantă. La capătul deschis al unui tub încovoiat, a pus o bilă ușoară și a lăsat să treacă prin tub un curent de aer.

Bila s'a ridicat deasupra tubului, jucând fără să cadă în-lături.

Experiența se poate face ușor.

Luați un tub de sticlă indoit. Capătul indoit să fie mai scurt. Puneți pe el o sârmă lungă de 25 de centimetri, răsucită în formă de spirală, așa cum se vede în figura alăturată.

Faceți o bilă ușoară din mă-

duvă de soc, cu diametrul de 1 centimetru și puneți-o în spirală.

Suflați mai întâi, încet, apoi tot mai tare, la celălalt capăt al tubului, și bila va juca în aer.

Un mister științific

Faceți pe jumătatea unui carton rotund o pată neagră, cu tuș, iar pe partea rămasă albă, faceți câteva liniuțe cu compasul, așa cum se vede în clișeul alăturat.

Puneți cartonul pe un băț de chibrit, și învărtiți-l, „ca o sfârlează”.

Liniuțele se vor slei, devenind cercuri, care vor părea colorate.

Acest fenomen ciudat nu l-a putut explica până acum nici un om de știință.

Dumitrescu C-tin-Constanța.

O, dacă ai vrea să ne trimiți un reportaj! Constanța este un oraș minunat! „Pământul țării” spunea un geograf, acum câțiva ani!

Dar marea, lină și furtunoasă, ca un om capricios! N'ai privit niciodată cum dispar corăbiile dincolo de zare? N'ai ascultat niciodată povestea vreunui marinar, care a plecat de pe țărmul unde ai pășit, probabil, d-ta, de atâtea ori, și a plutit peste mări și țări?

Nu vrei să povestești cititorilor noștri isprăvile vreunui marinar curajos? Hai, încearcă!

Hary Condú — Brașov.

Un abonament costă atât cât e pus în revistă. Poți să trimiți banii pe adresa administrației.

Georgescu Val. — Tr. Severin.

Revistele franțuzești de care vorbiți, nu se găsesc, deocamdată în București. Serviciul nostru de legătură cu străinătatea este pe cale de a obține, prin atașatii de presă ai țărilor, care au reprezentanțe în București, toate revistele pentru tineret și copii din țările respective.

Vom da informații cititorilor noștri și de copii din Statele-Unite.

Și pe noi ne interesează cum își petrec timpul liber copiii din America. Nu avem destule date, cu care să-ți satisfacem curiozitatea atât de legitimă la d-ta, ca și alții.

Ai puțină răbdare. Te asigurăm că vom scrie, într-o zi, lucruri interesante.

POSTAȘUL CEL BĂTRÂN

ABONAMENTE : Trei luni 3750 Lei * Șase luni 7500 Lei * Un an 15.000 Lei * Pentru școli și Cămine 30.000 Lei * Pentru Intreprinderi și Instituții 50.000 Lei anual * CONT CEC 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P.T.T Nr. 225.808/946

„Ziaruștii” Copiii străzii

de GEO DUMITRESCU

Încă nu s'a luminat bine de ziuă și cartierul gazetelor, Sărindar—Brezoianu, vuieste de glasuri subfiri, de tropăieli și țipete. Sunt micii „ziariști”, cum li se spune deobicei, vânzătorii de ziare. Iată-i năvălind în goana mare din gangurile ziarelor, cu povara umedă de cerneală sub braț, cu părul sbârilit și picioarele goale, cu gura până la urechi: Universuuu! Semnaluuu! Specialăaaa!...

Circulația se întrerupe vrând-nevrând: hoarda mică de negustori, cu nădragii peticiți și cămășile zdrențe se năpustește prin mijlocul drumului, peste trotuare, risipindu-se în răspântii, punând în primejdie stabilitatea domnilor cu guler scrobît și a doamnelor cu rochii de mătase, răsturnând tarabele cu semințe, covrigi și zarzavat ale colegilor lor întru negoț, amenințând automobilele, sperînd caii și copiii... E o năvălire plină de zgomot și de veselie, e un scandal plin de culoare și energie. E o îmbrânceană pitorească și amuzantă.

NECAZURILE ȘI BUCURIILE MESERIEI

E către vremea prânzului. În fața ziarului UNIVERSUL din strada Brezoianu s'au adunat pe praguri, pe bordura trotuarelor, pe scări, sau chiar de-a dreptul în mijlocul drumului, cete-cete de puști sdrênțuroși și neastâmpărați. Strigă, se îmbrâncesc, joacă riscă, se țin de pozne și fac, în total, un scandal uriaș. Peste câteva clipe trebuie să apară ziarul „Semnalul”. Deodată, ca la un semn neauzit și nevăzut de nimeni, cetele uitând de hărjoneală și pozne, se adună toate într'un singur nod cu sute de mâini și de picioare, și dispar buluc în gangul clădirii. Un moment, strada se liniștește și-și recapătă înfățișarea normală.

Dar asta nu durează mult. Cât ai clipi din ochi, din gangul ziarului isbucnește un urlet înfricoșător pe diferite coruri, și deodată pe gura întunecoasă a intrării încep să curgă în stradă, cu zdrențele fluturând, cu ziarele doldora sub braț, în goană mare, îmbrâncindu-se, teribilii „ziariști”, copiii străzii și slujbașii de încredere ai presei bucureștene. Mașinile se opresc, cucoanele țipă, un domn și-a pierdut bastonul... Călare unul peste altul, dărâmându-se reciproc, cu foile încă ude strânse sdravâns sub braț, micii barbari mucoși seamănă spaima în stradă: „Semnaalooool!.. Specialaaa!..”

Un biciclist neîndemânat e răsturnat într'un camion cu fructe. Un domn grav cu pălărie de paie se pomenește cu unul dintre fioroșii negustorași drept în pântecul d-sale respectabil. Cât ai clipi, vinovatul a pierit și domnul respectabil nu mai are altceva de făcut decât să-și culeagă pălăria de paie depe jos. O fâță de om, cu pachetul de ziare mai mare decât

el, se împiedică în fugă și cade pe burtă cu marfa sub el. Ploaia din ajun lăsase însă tocmai acolo o baltă, în care „Semnaalooool” se înneacă de fi-e mai mare jalea. Năpârstocul se scoală bázăind și-și întinde foile ude pe marginea trotuarului: „S'a dus dracului câștigul de azi!..”

DE VORBA CU MARELE „ZIARIST”

Ora „Semnalului” a trecut. Zarva din stradă s'a mai potolit și negustorii noștri au dispărut în diferite birturi și cantine, mânați de nevoile zgomotoase ale stomacului. Ici, colo, pe marginea trotuarului, pe praguri câte unul își duminică bucată de brânză cu ceapă. Alții au așipit după masă. Doi, trei, s'au instalat în mijlocul străzii și fugăresc un ghemotoc de hârtie legat cu sfoară în chip de minge, bumbăcindu-l amarnic cu picioarele și svârbindu-l din când în când, în jocul sportiv al luptei, în capul trecătorilor.

Pe un prag înalt stă, deoparte, un băiețuș subțire, cu ochi albaștri. Are lângă el un teanc de bani pe care îi tot numără cu grijă.

— Câți ani ai, — puștiule? îl întreb.

— Unșpe.

— Ei, cum merg afacerile?

— Slavă Domnului, binișor... E prost cu mănca-rea... Tare scumpă...

— Și ce faci cu banii ăștia, văd că ai o groază de hârtii?...

— Îi trimet acasă, la mama.

Mama lui Ionică Preduț, așa-l cheamă pe micul negustor, e văduvă — soțul a rămas undeva pe front, într'o groapă de bombă — și mai e și greu bolnavă. Sora lui Ionică n'are decât 8 ani și îngrijește de mama ei, acolo în satul lor din Argeș, ținându-și zilele amândouă dintr'o pensie a statului și din ce mai câștigă el, Ionică, cu negoțul lui de ziare.

COPIII STRAZII

Iată povestea lui Ionică, marele „ziarist”, iată viața lui curajoasă și mândră, de voinic care-și întreține familia și care se luptă cu „zmecheriile Bucureștilor”, cum spune el. Ascultând povestea aceasta, m'am gândit la viața atâtoroa ca el, a atâtor copii desculți și harnici, care aleargă toată ziua adunând ban cu ban pentru o mamă bolnavă sau pentru un vis de viață mai bună. De-aici, din acești copii oțeliți, în luptă cu viața, în mizerie, pe caldarâmul primitiv al străzii, dintre acești copii — pe care, am aflat acum, Statul se gândește să-i ocrotească, să le îndulcească traiul — vor ieși mâine negustorii noi, cinstiți, pe care o copilărie mizerabilă i-a deprins a fi oameni și a simți omenește, negustorii țării noi, înfrățite.

Mamă, se aude cântănc, mă duc să văd..

Și Anca a ieșit ca o furtună pe ușile care au rămas larg deschise. D-na Dana Pop se uită lung în urma ei, își prinde în spelci părul bogat și castaniu, în care a ieșit ici colo, câte un fir alb.

Își aruncă în grabă ochii peste zia-re, cum îl este obiceiul, și se oprește la articolul intitulat: „Ardealul e al nostru!...”. Cântecul de afară se aude tot mai puternic. D-na Pop ascultă, surâde și rămâne pe gânduri..

„Era tot în luna Mai. Da, pe la Sfântul Constantin și Elena. Eleva Dana Marčare din clasa VI-a a școalei Normale din Beiuș, lăsase să-i cadă părul în dezordine peste cordoșuța care-l susținea și'n fugă scria în jurnalul ei:

„Sunt fericită că plecăm la Urmiș și voi vedea pe moș Toader. După atâta carte, mi-e dor de soare, de cântec de flori și chiar de praful care se ridică în urma căruțelor, când trec pe drumul satului!..

— Dana! ajunge, vino să-ți calci lea.

— Stai, numai o țărucă.

— Ei, lasă literatură și vino, că se răcește fierul.

Dana a ridicat cu un oftat capucul pupitrului și cu grije și-a așezat sub celelalte caiete jurnalul ei, pe care scrisese mare între ghilimele:

„Oglinda sufletului meu”.

— Vino! a auzit din nou, vocea Anișoarei. Dana a ridicat ochii mari, verzi și luminoși, a privit la catedra transformată în masă de călcat și sugubăț a spus:

— Anișoara, ce-ar fi să-mi calci lea?

— Lasă glumele, Dana, și vino de-ți pregătește costumul, căci altfel nu te vreau pereche pentru Lugo-jana

Pe ușa întredeschisă a clasei, un cap s'a ivit pe neașteptate, strigând:

— „Adunarea, fete! or, c'a venit mașina!

Florii grabei au apucat-o pe Dana.

A trecut fierul de călcat în fugă, peste iee și pe loc a și îmbrăcat-o. Și-a înfășurat apoi fota și și-a strâns-o bine cu brăul care-i încingea mijlocul.

Repede, a coborât în curte, s'a urcat în camion cu agilitatea pisicii și cea din urmă și-a luat locul lângă Anișoara.

— Gata, sunteți toate?

— Da!... au răspuns în cor elevele clasei a VI-a, care plecau să dea o șezătoare în satul Urmiș.

O clipă, motorul a pufăit parcă să se împotrivescă. Apoi mașina a alunecat tot mai iute, și s'a strecurat ușor pe străzi, afară din oraș.

Vântul ștrengar a răslețit bucele fetelor. În zare, șirul munților Bihor străjuind felnic, încingeau Beiușul cu un lanț ale cărui inele erau împodobite cu verdele pădurilor de brad și pin.

— Ce frumos e câmpul! Va fi belșug, constată Anișoara cu aer de inginer agronom.

— Da, va fi o recoltă cum n'a mai fost de mult.

Un gând către

M • O • Ș

TOADER

de ELENA OLTEANU

— Flori de câmp, uități-vă, macl! strigă Dana cu bucurie de copil.

Ea nu putea cântări greul so-cului de grâu. Privea fericită mângăierile vântului șagalnic, simțea căldura soarelui și nu-și lua ochii de la macii roșii, încă mai roșii, în verdele palid de pe marginea drumului..

— Să cântăm ceva! — și Dana, firav, ca toată ființa ei, intona mai mult pentru ea: „Dragu-mi-i câmpul cu flori”..

— Nu asta, Dana, vrem un marș! Și din piepturile tinere, puternic, marșul a străbătut văzduhul.

I se părea Danei că ajunge până la norii care se ating acolo, departe, cu crestele înzăpezite ale munților.

O cracă ruptă'n fuga mașinii dela un stejar bătrân și stingher, a împodobit camionul, care ducea cu el bucuria tinereții.

Un cântec. Un altu'... și încă unul..

În depărtare, la poale de munte, casele rare ale Urmișului păreau mușuroae de furnici.

— Se zărește Urmiș.

Au început pregătirile. O fată își piaptănă în grabă părul. Anișoara își pune mâi pe-o parte căciula. Numai Dana lasă să-i cadă părul așa cum vrea vântul.

Ea privește cum, din ce în ce, se apropia de sat și casele se arată în mărimea lor naturală, din mijlocul copacilor care le impresoaară.

— Am ajuns!!

— Mașina a intrat în sat. Cu sunet prelung de clacson a alungat un cârd de găște care și-au luat sborul greoiu, în gâgăit strident de groază.

Curțile curate, casele din bârne a-coperite cu șindriță, livezile și grădi-

ni'e bine îngrijite, dovedeau hărnicia gospodarilor.

Femeile priveau de după porți, copiii băteau din palme, cântând: „Mergem la serbare!”

Căinii alergau în urma mașinii, furioși, că n'o pot întrece. În mijlocul satului, aproape de Primărie, se vedea școala, o clădire de piatră a-coperită cu tablă. Deasupra porții mari, pe care a intrat mașina, sta scris din frunze de stejar: „Bine ați venit”..

În curtea școlii, era făcută scena cu cortină din ceie mai frumoase lă-tere.

Pe bănci și în picioare, țărani aș-teptau.

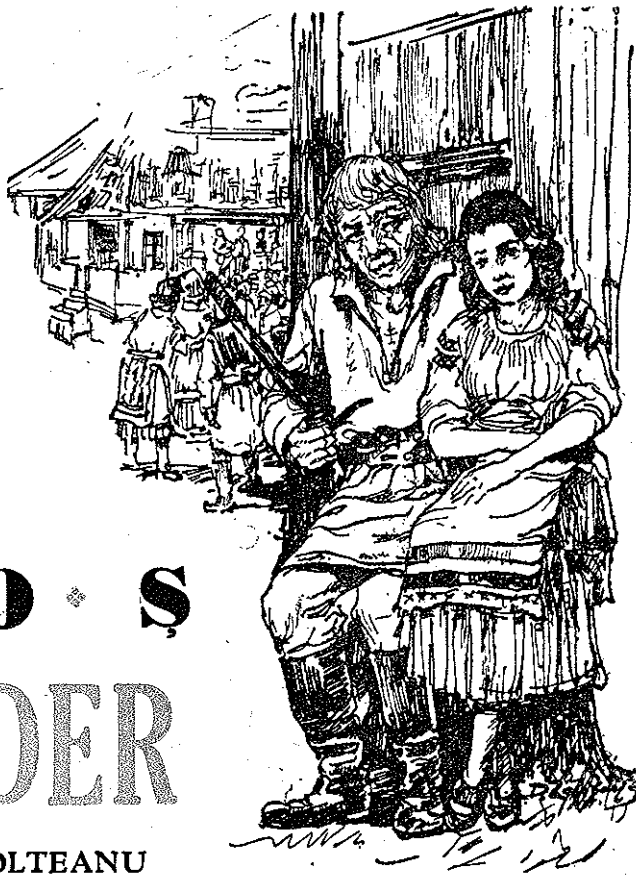
Dana a sărit din mașină, ușoară ca un fulg. Căuta cu ochii pe cineva. „De ce nu se arată?” se întreba Dana, îngrijorată și nerăbdătoare. Dar n'a terminat bine firul gândului, când dintre bătrâni s'a desprins unul cu umerii drepti și lați, Moș Toader. Părea că spune: eu nu mi-s bătrân și ce dacă pletele mele-s cărunte tare!..

A pornit spre grupul de fete, re-zemat în măciucă și târând încet pic-torul rămas cu betesuș, încă din răs-boiul trecut.

Ochii lui albaștri au privit spre Dana, cu bucuria părintelui care-și vedea copilul. Buzele lui au dat dru-mul lulelei și-un zâmbet bun și cald, a lăsat să se vadă dinții puternici și regulați de care te minunai.

— Bine ați venit iar pe la noi, dom-nișoricile moșului! Ce veți cânta ce veți juca? Să ne înveseliți o țară ne-voinicile și amărătele noastre bătră-neți!..

Fetele s'au întrecut în răspunsuri.

— Cântăm „Trandafir de sub Cetate”.

— Și „Cântecul Iancului”.

— Și „Lelele, Lelițo fa”.

— Jucăm „Ardeleana”.

— Și „Hațegani”.

— Și... „Lugojeana” a spus Dana, uitându-se adânc în ochii moșului.

— A!... aista o fi mai minunată că'n el joacă cea mai mândră fată; domnișorica mea cea mai dragă, domnișorică Dana.

Dana a răs și i-a apucat mâneca largă a cămășii.

— Moș Toader, vreau să te întreb ceva.

— Ia grăiește, fata moșului.

— Hai colea pe butuc, amândoi, și-om fi singuri și m'oi lămuri.

S'au desprins de grupul care se și imprăștiase. Au mers lângă porțile școlii, unde străjuia un butuc uitat de vreme. Moș Toader s'a așezat anevoie și-a umplut pipa cu tutun, a privit spre Dana și'n gând și-a spus: tot mai frumoasă se face Dănuța moșului.

Dana a'nceput sfios:

— Vezi mata, moș Toader... m'a durut cărd ai spus tocmai mata, „amărățele noastre bătrânețe”. De ce ești amarât, moș Toader?

Moșul a trecut mâna ca o mângâiere prin părul ruginiu și neastâmpărat al Danei.

Vocea îi era ca o adiere care alintă și-și cântă stăpânit durerea.

— Vezi tu, fetița moșului, s'au înrăit oamenii. Din nimica se sfădesc și-și caută ocară din orice. Și-și fac blestem din neamul care sânt; ei, numai că-i auzi că-și strigă mâniași: „tulai, Ungurule”, „ba tului tu, Românule”!

Vezi, domnișorica mea, eu știu că omul să fie mai întâi om de omenie și dacă-i Ungur, și dacă-i Român, că doar îi ardelean înainte de toate. Și... pita și slana, la un loc o mănâncă, și soarele pe toți laolaltă tot una îi încălzește!... Pământul aista, ni-i loc de joacă încă de prunci, mai târziu ni-i loc de trudă și de groapă. Și tot, cât îi cați în Ardealul, în munții noștri, în pădurile noastre, în izvoarele noastre, curate ca lacrima. Aista-i Ardealul și la toți tari ni-i drag Ardealul, domnișorica mea!...

Moș Toader s'a oprit, a privit semet spre culmile munților și-a dat să se scoale.

Dana s'a strâns mai mult lângă el și l-a întrebat.

— De asta ești trist, Moș Toader?

— De aista, fata moșului, că oamenii se urăsc, că-s cănoși la inimă unii și-i învață și pe ceilalți să fie. Și... vezi dumneata, ce-i rău, prinde mai lesne. C'asa-i omul slab!...

S'a sculat, încordându-și corpul înainte voinicește.

— Să mergem, că'ncepe serbarea.

Să știi însă, domnișorica mea, că va veni o zi când oamenii și-or zice: „la ce-i bună ura? Și s'ar înfrăți neamurile... Și va fi bine!

Ochii lui Moș Toader au vrut parcă să străbată viitorul, vocea lui a fost mai înceată, mai slabă:

— Să te gândești atunci la Moș Toader, domnișorica moșului, că vremurile acele numai voi și copiii voștri le-or apuca!...

De ZIUA EROILOR

Sufletul întregului popor român, închină azi recunoștința pentru eroii care — au apărut întotdeauna, independența patriei și libertățile poporului.

Azi ca și cu ani în urmă, vin copiii la morminte să depună flori, să le cânte un cântec celor ce-au căzut la Mărăști și Mărărești, la Tatra sau la Buda-pesta.

Patriotismul care a însuflat curaj lui Tudor Vladimirescu, lui Horia, Cloșca și Crișan, lui Doja, patriotismul care le-a însuflat dragostea pentru poporul subjugat, subț de nevoi, rămâne pildă vie de luptă pentru libertate și pace.

C'au învățat aceasta copiii neamului, dela eroii străbunilor lor, aceasta ne-o arată icona și a ucenicului ceferist Vasile Roaită, care moare străpuns de baionete în anul 1933 în greva dela Grivița. A muri pentru cucerirea de drepturi, care să dea tuturor un trai omenesc, este tot una cu a muri apărându-ți patria de dușmanul care ți-o calcă.

Au trecut anii... Peste crucile lor albe, a curs șiroaie ploaia, și vântul a spulberat fărăna mormintelor, pe care în fiecare an de ziua lor, erau împrăștiute flori, flori multe și gânduri care împleteau imnul de slavă eroilor noștri.

Din pilda lor, nu toți au învățat ce trebuia.

Popoarele s'au învrăjbit și a venit și pentru noi războiul nedrept și nesăbuit al anului 1941.

„Nu vrem să ne trădăm patria și să omorăm degeaba fiii cei mai buni ai popului nostru ca să slujim interesele germanilor lui Hitler; au strigat eroii de rezistență, ca Filimon Sârbu, Elena Pavel, Justin Georgescu și alții.

Strigătul lor care ilustra adevărul și curatul naționalism, a fost înăbușit în sângele lor de trădătorii neamului. Dar pilda le rămâne vie și indeamnă mai departe la luptă, pe cei care rămân

Victimile depe câmpurile Rusiei, îndârjesc mai aprig pe adevărații români, rezistență contra celor ce-au vrut acest războiu, crește. Vine 23 August și întreg poporul începe lupta adevărată de eliberare, contra ocupanților germani.

Și eroi ca: Sublocot. Georgescu, din fruntea companiei a 3-a, ca soldatul Stan Ion, ca sergentul Mușunea care atacă cu inversunare poziția inamicului dela N. V. de Pipera, cad și ochii lor tineri se închid pentru totdeauna. Eroii din jurul Budestei mor cu zămbetul pe buze, ei au alunecat încă c'o casă, încă c'o stradă mai departe, pe soldatul lui Hitler. Pe când pe înălțimea Horeni la 30 Mai 1944, îmbărbătându-și soldații, moare căpitanul Naum Ștefan, în munții Carășului, în spatele frontului cade partizanul Ștefan Pleavăț.

Ardealul e liber, când alții cu miile frământă pământul și strigă c'o ultimă suflare: mama! Cu acelaș curaj și aceeași abnegație cade partizanul St. Pleavăț.

...Au venit clipe de bucurii: victoria!... Sângele eroilor români s'a amestecat în pământul care i-a acoperit cu cel al sovieticilor.

Și jertfa lor a lăsat pilda sacrificiului, pentru eliberarea patriei și independența noastră națională...

În ziua în care le încrustăm în minte mai adânc amintirea, să nu uităm, copii, că florile ce le vor fi omagiu, trebuie să fie mărturia gândului bun de înfrățire al întregului popor român.

IOANA DUNĂRE

D-na Pop uitase de mult ziarul pe brațe. Inserarea se țesea din firul întunecat al nopții. Cântecul, care-i trezise amintirile, murise și el.

Era liniște. Anca nu se întorsese. Aerul rece al serii intra în odăile pe ușile larg deschise. D-na Pop părea că se gândește. A închis ușile și-a deschis lada în care păstra cărțile și caietele de școală.

A scos unul, învelit în coală albăstră decolorată. L-a răsfoit, s'a oprit și a cetit:

21 Mai 1937.

„Când m'am întors dela Urmis n'am simțit oboseala, am știut doar că trebuie să scriu în jurnalul meu tot ce simt. Mă năpădesc gândurile.

Totdeauna îmi vor suna în minte cuvintele lui Moș Toader...

„Și la țări, tare ni-i drag Ardealul, domnișorica mea”...

Oare te voui mai vedea vreodată, Moșul meu drag?

Să mai cânt, să mai joc „Logojana”, măcar înc'odată, pentru tine, numai pentru tine!...

Să văd cum ți se umezesc ochii, și să simt, cum tresare inima ta bună și înțeleaptă”.

D-na Pop a închis caietul.

Î s'a părut că aude o voce slabă, ca o rugăciune spusă'n șoaptă:

„Să te gândești atunci la Moș Toader, că vremurile acele, numai voi și copiii voștri le-or apuca”.

Ochii D-nei Pop au privit departe și buzele ei au rostit:

„Moș Toader, Dana îți trimete un gând”.

A fost odată ca niciodată. A fost odată un ciobănaș, căruia copiii din sat îi spuneau Ionel. Intr'o zi, se plimba prin luncă, pe malul unui râu, și fiindcă nu avea ce face, se hotărî să se scalde.

Își scoase întâi căciula, apoi nădragii și, după ce dezbracă și cămașa, le împături pe toate frumos, și intră în apă. Dar când pași peste undele limpezi, observă, pe prundiș, o potcoavă de argint, mică, cât o ureche de copil. O ridică și o privi mirat! O răsuci de câteva ori, între degete, și nu se putea dumeri, ce mâini pricepute de om înțelept, au putut șlefui o potcoavă atât de mică și atât de frumoasă.

— La ce folosește oare? se întrebă el, cu glas tare și întoarse privirea spre mal. O fată înaltă și subțire ca o trestie, cu păr bălai, privia la ciobănașul, care rămăsese încremenit, cu ochii mirați, în care tremura un albastru viu.

Frumusețea ei îl orbi o clipă, dar el își dădu seama îndată că e gol și se rușină. Ii întoarse spa-

Potcoava

de GHEORGHE

tele și fugi în râu. Se opri unde apa îi ajungea până la brâu și întoarse capul iar către fată de pe mal.

Înaltă și frumoasă, părea o creangă de brad, iar ochii îi străluceau acum mai luminos.

— Ești un băiat norocos, Ionel, vorbi ea cu glas subțire, ai găsit o comoară, cum nu-i alta în lume!

Glasul fetei părea un cântec de nai în care se amestecau două glasuri, unul omenesc și celălalt parcă venit din altă lume. Prinsese ciobănașul curaj și o întrebă:

— Și ce să fac cu potcoava?

— Mergi și descuie porțile palatului din sânul pământului și ia ce-o să-ți placă mai mult, tot ce-o să-ți poftască inima. Dar ia seama: să nu uiți să iei lucrul cel mai de preț.

— Și care este lucrul cel mai de preț? — o întrerupse ciobănașul, grăbit.

— Lovește încet cu potcoava această piatră de aici, de lângă mine — fata întinse mâna spre piatră — și porțile palatului se vor deschide. Dar nu uita să iei lucrul cel mai de preț! spuse fata cu părul bălai, se prefăcu într'un fulg și dispăru îndată.

Ciobănașul se uită într'acolo și văzu, chiar lângă apă, o piatră mare. Merse iute spre mal și se opri la un pas de ea: era o piatră obișnuită, de care se împiedicase poate, de nenumărate ori. Se aplecă, grăbit, și înfrigurat și o lovi de două ori cu minusculul vârf de argint. Piatra se desfăcu și un palat mare îi apără înaintea. Și tot ce atingea

cu potcoava, se descuia, uşile se dădeau în lături şi Ionel, ager şi cu privirile lacome se plimba prin marile încăperi ale palatului, ca un adevărat stăpân. Fretutindeni întâlnea mari şi neînchipuite bogăţii. Intr'un loc era o grămadă uriaşă de grâu, cu boabe mari, strălucind, parcă erau de aur. Mai încolo întâlni un munte de seară, cum nici nu bănuise că există pe lume, munţi uriaşi de mere, nuci, pere şi alte fructe.

— E grozav! se gândi el. Are ce mânca aici un oraş întreg, o sută de ani!

Merge el mai departe şi vede nişte vase înalte, pline cu lapte, altele pline cu miere, şi cu ape minerale.

— Sunt omul ce mai bogat din lume, îşi spuse el vesel.

Păcat numai că intrase aici gol-goluţ. N'avea nici cămaşă, nici căciulă, nici buzunare unde să-şi pună măcar ceva din bunătăţile îngrămădite aici.

Ce poate lua în palmele lui mici, în cele două mâini care tremurau, lacome?

de argint

IE JARNIŢĂ

— Trebuie să mă duc repede acasă, să iau câţiva saci şi să vii cu căruţa, se gândi el.

Merge mai departe şi vede odăi pline cu argint, altele cu grămezi de aur. Abia îşi reveni puţin, când paşi în altă odaie şi mai mare, plină cu pietre preţioase, strălucind, cu reflexe verzi, portocalii, gălbui...

Holbă ochii, lacom şi mirat şi nu ştia ce să ia întâi.

— Care o fi lucrul cel mai de preţ? se întreabă el, nedumerit.

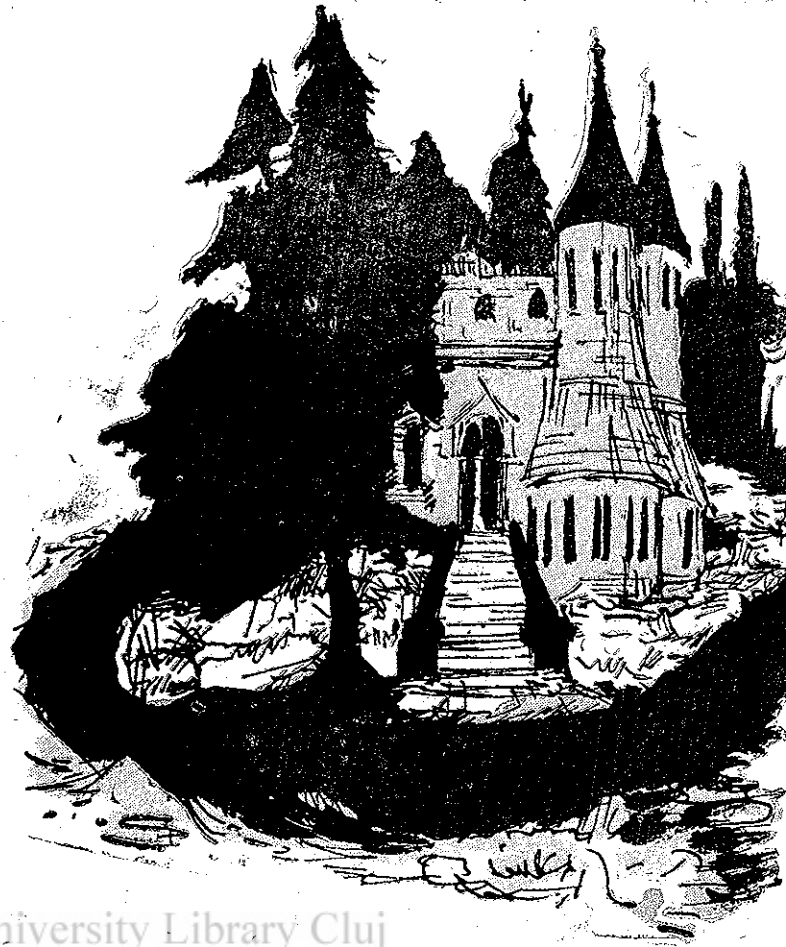
Îi trecu prin minte din nou: „Trebuie să alerg acasă şi să iau câţiva saci“ îşi zise mâniaş, scrâşnind din dinţi. Sunt un prost. Am intrat aici cu mâinile goale. O, de-aşi fi intrat măcar cu căciula! şi se repezi la grămada de pietre colorate.

Şi din nou se făcu foc de mânie, chiui ca un ieşit din minţi, când înţelese că în palmele lui mici nu poate lua decât vreo câteva pietre preţioase. Infrigurat, luă din grămezile de rubine şi se îndreptă spre uşă. Palmele îi erau atât de pline, încât pietricelele îi alunecau printre degete. O, cât ar vrea ca palmele lui să fie mari cât nişte lopeţi, acum, când stă lângă grămezile de aur şi de argint!

— Şi dacă aurul e lucrul cel mai de preţ?

Trebuie să ia şi de aici, măcar câteva fire de nisip de aur, câteva mici bucăţele de argint.

Socotind mereu ce ar putea lua, inima îi bătea cu putere, iar mâinile-i tremurau. Nu putea să le lase, îi părea rău de fiecare pietricică, dar nu avea cum să le ducă: un om desbrăcat, n'are de-

cât două palme şi acelea erau foarte mici. Le lăsa jos, le luă din nou, până când se istovi complet. Apoi se hotărî să iasă din palat. Iată-l pe mal. Văzu cămaşa şi căciula şi fu cuprins de o nespusă bucurie.

— Am să mă întorc îndată în palat, şi o să pun de toate în cămaşă, pe care o s'o leg cu biciul. Apoi o să mă duc, în fugă, acasă, după saci şi după căruţa.

Puse el pietrele preţioase în căciulă şi se bucură privindu-le, cum străluceau la lumină. Se îmbrăcă repede, puse biciul pe spate şi voi să coboare iar în palat. Dar nu era pe mal decât o piatră cenuşie.

— Vai, Doamne! ţipă el speriat. Unde este potcoava de argint?

Ionel o uitase în palat, când, lacom, îşi înfigea mâinile în grămada de aur.

Acum înţelese el că lucrul cel mai de preţ era tocmai această potcoavă de argint, pe care o lăsase acolo şi fără ea, nu putea intra în palatul subteran.

— Oh, potcoava! se repezi el, disperat; îşi luă căciula unde pusese nestematele, cu ultima speranţă că poate este acolo potcoava, lucrul cel mai de preţ!

Dar, în căciulă, nu era decât nisip şi pietrişul mărunţ, din cel aşternut ca un covor pe malul apei. Ionel, mâhnit, lăsa mâna şi capul în jos, şi zise:

— Iată care a fost lucrul cel mai de preţ!

Ce este

ENERGIA ATOMICĂ?

Pentru a putea răspunde la această întrebare, va trebui să lămurim mai întâi alte două chestiuni și a-nume:

Ce este energia?

Ce este atomul?

Toată lumea crede că știe ce este energia, dar dacă ai pune direct întrebarea unui om nepregătit, cu greu și-ar putea da un răspuns corect, deși intradevăr, ori care dintre noi cunoaște sau simte răspunsul. Vom lămurii chestiunea prin exemple.

Un bărbat voitnic urcă în spinare, din pivniță, până la etajul II al unei case, un sac cu cartofi. Pentru a face această muncă, omul nostru cheltuiește energie. Aceeași treabă sau muncă o poate face, mai repede și crușând oboseala omului, un ascensor, care primește energia dela un motor electric.

Vrem să spargem nucii cu ajutorul unui clește. Pentru această treabă, folosim energia mușchulară a mâinii.

De pe o scelă cadă o cărămidă pe capul unui trecător. Iată o „treabă” datorită energiei de cădere a unei greutăți.

Apa unei gărlie învârtă roata morii, energie hidrolică. Vântul învârtă paletele unei moriște, care scoate apă dintr'un puț, energie eoliană. Cărbunii încălzesc o căldare, care dă aburi: căldura (energie termică) se transformă în mișcare (energie mecanică).

Soarele trimite razele sale asupra planetelor din sistemul din care face parte și pământul: aceste raze dau energie omului, animalelor, plantelor și pietrelor: energia solară.

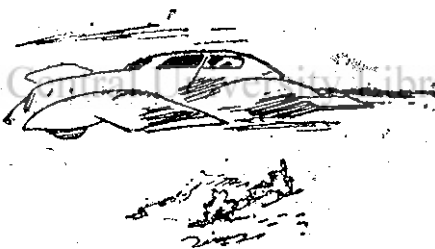
Energia este muncă. Ea poate fi actuală, adică pe cale de a se face, de a se realiza, precum și potențială, adică energie în repaus, energie care se poate realiza. Cărămida de pe scelă, în repaus, cuprinde în ea o energie potențială: e de ajuns ca ea să fie împinsă ca să cadă jos, pe capul bietului trecător, pentru ca energia potențială să se schimbe în energie actuală, cheltuită și simțită.

Atomul. Toate ființele, lucrurile, plantele, pietrele sunt alcătuite dintr'un număr oarecare de corpi chimici simpli, numiți elemente. Elementele chimice cunoscute sunt în număr de 92, începând cu hidrogenul și terminând cu uraniul.

Apa de exemplu, este un corp compus, căci particula de apă cea mai mică cu putință, molecula de apă, este compusă din 2 particule de hidrogen și 1 particulă de oxigen. Gazele scoase de o mașină de călcat cu cărbuni — gazele acelea care dau dureri de cap — cuprind o particulă de cărbun și o particulă de oxigen, în molecula lor.

Deci: cea mai mică parte cu putință dintr'un corp compus se numește moleculă. Molecula e alcătuită din părți și mai mici, elementare, numite atomi. Atomul este particula de materie simplă, cea mai mică cu putință. Atom înseamnă pe grecește: cea ce nu se mai poate împărți. Atomul de oxigen nu se mai poate împărți în

părți și mai mici de oxigen, dar... Există un „dar”, pe care ni l-a făcut cadou fizica modernă.

Atomul se poate și el împărți. Toți atomii celor 92 elemente chimice cunoscute sunt alcătuite în același fel: fiecare din aceste particule înfinii mici de materie est un univers în miniatură. Un soare central, nucleul atomului, încărcat cu electricitate pozitivă, tronează în mijlocul universului său. În jurul lui gravitează, ca în jurul soarelui, niște mici planete numite electroni, particule aproape fără greutate de electricitate negativă. Iuțea electronilor în jurul nucleului atomic este amețitoare. Câtă energie potențială se ascunde în fiecare atom din orice corp!

Diferența dintre oxigen și fier, dintre azot și plumb, constă numai în numărul diferit de protoni și electroni din atomul respectiv. Cu cât corpul elementar e mai greu, cu atât atomul lui cuprinde protoni și electroni mai mulți. Hidrogenul, corpul simplu cel mai ușor, are un nucleu cu un singur proton și un singur electron în jurul nucleului; uraniul, corpul simplu cel mai greu, are 238 protoni în nucleu și

238 electroni în jurul nucleului, învârtindu-se cu iuțeli enorme.

Ajunge să putem schimba numărul de electroni și de protoni dintr'un atom, pentru a schimba, pentru a transmuta plumbul, de exemplu, în aur! La această transmutație a elementelor muncesc de sute de ani savanții, mai întâi alchimistii evului mediu, acum oamenii moderni de știință.

Transmutația elementelor este cu putință, căci s'a dovedit că anumite elemente radioactive emană corpi cu altă constituție, cu alt număr de protoni și electroni, decât atomii inițiali. Printre corpurile radioactive se numără uraniul, de care am mai vorbit. Acest corp rar se găsește în Canada, în Cehoslovacia, în U.R.S.S. și în alte părți ale lumii. De ele s'au slujit aceia care, împingând mai departe experiențele de transmutație, au izbutit să sfărâme, să disocieze atomul de uraniu, eliberând energia potențială enormă cuprinsă în el. Din păcate, savanții au folosit această mare descoperire în scop de distrugere, creând bomba atomică. Atomii disociați din uraniul bombelor eliberează o energie înfloritoare, care dă naștere la temperaturi de milioane de grade, la presiuni de necrezut, la distrugeri incalculabile.

Când omul va deveni un animal pasiv — și el trebuie să devină, căci altfel omenirea merge sigur la pieire — savanții din țările iubitoare de pace și progres ne vor învăța să folosim energia atomică pentru îmbunătățirea felului de viață al celor mulți. Atunci vom fi în stare să alimentăm locomotiva unui tren de călători cu o ceașcă de argint viu, dându-i puțină să meargă 24 ore în șir, lucru pentru care azi e nevoie de mii de kilograme de cărbuni. Automobilul viitorului, taximetrul aerian, va parcurge în câteva ore distanțe de sute de kilometri, cu un gram sau două de materie desintegrabilă.

Tineretul de azi trăiește în epoca cea mai revoluționară a omenirii: în era atomică. El trebuie să-și înmulțească temeinic cunoștințele științifice, pentru a putea înțelege mărețele taine care se descoperă azi în laboratoarele lumii.

I N G O

EMIL ȘI DETECTIVII

DE ERICH KÄSTNER

INCAP TRECUȚE, AM CUNOSCUȚ PERSONAJELE ȘI I-AM
INSOTIT PE EMIL ÎN CĂLĂTORIE. SPERĂM BĂRLIN, ANUL CU
PĂLĂRIA TARE - A FURAT BANII.

CAP V.
ÎN URMĂRIREA HOȚULUI

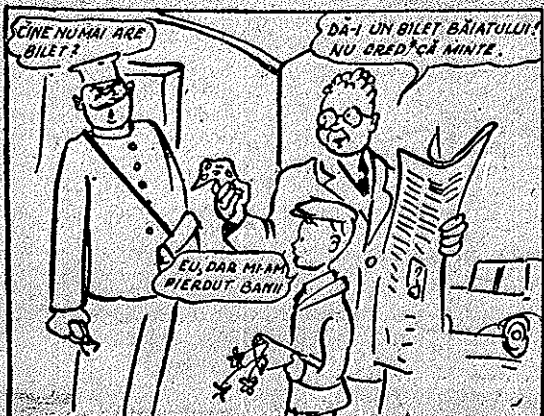

POFTIM, B. OATA SĂ-MI
SCAPE! DAU
EL, BAȚE!

GĂDEAN FURT, DOMLE...
TOATE CASELE...
MAI MULTE MILIOANE

UMI VOR PREȚINDE ACUM CĂ AU AVUT
ÎN BIA NEGOCIALE DE AUR...
CÂND COLD, AVUSERĂ NIMAN
NIȘTE NIMICURI...

SCINE NUMAI ARE
BILET?

DĂ-I UN BILET BĂIATULUI!
NU GREDȚĂ MINTE.

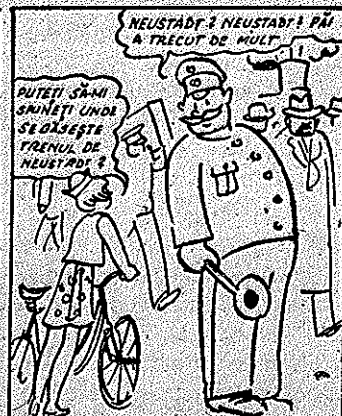
EU, DAR MI-AM
PIERDUT BANII

ÎN TIMP CE EMIL MERGEA CU TRAMVAIUL
NR. 177...
CE-O ÎNSEMINĂ ASTA ȚE ÎȘI
ȘI HO ȘI EMIL NU ȘA VEDE
PONY, VEZI CE-O FI!

FLORI

POFTIM
CĂLĂREȚ
PENTRU EL

NEUSTADT! NEUSTADT! PĂI
A TRECUȚ DE MULȚ!

PUTEȚI SĂ-MI
SINĂȚI UNDE
SE DĂSEȘTE
TRENUL DE
NEUSTADT!

TRENUL A
TRECUT
DEHURT,
BUNIC!

CE I S'OI ÎNTĂRLAT AYUNCI?
O MAI FI ALT CHIOȘC DE FLORI!

NU-I NICIUN
CHIOȘC DE FLORI.
ABRAZĂ-ȚE PE
GUIDON ȘI MAI
ACASĂ!

UAI, PONY, CE OBRAZNICĂ EȘTI! SĂ ȘTI
CĂ TACĂ-ȚĂ O SĂ-ȚI ÎN BICICLETA CÂND
ȚI VOIU SPUNĂ.

O SĂ MAI MERGEM ODATA
LA GARĂ, LA ORA 8. POATE
SOSEȘTE CU TRENUL
URMĂTOR.

SĂ SPERĂM! ISTORIA
ASTA NU-AM LĂURDASE
A BINE!

NICI NIE NU-MI MIROASE
DELOC A BINE ISTORIA ASTA!

Moș ENE

de ION PATRAȘCU-SĂRBUL

Fetiței mele, Raluca,

Adormi copil frumos, păpușă vie,
Adormi, moș Ene iute o să vie
Cu nelușă lui cea fermecată
Și-duce somnul lângă tine'ndată.

Și „Somnuleț“, piticul din poveste,
Ce-i mic de stat, c'o bărbă mare albă
Trimite-acuma zâna, buna Nalbă,
Să vie și să-ți spună o poveste

În gunguritul tău e-o lume nouă
Spre împlinirea unui tainic gând
Și vorbele ce vrei să spui, pe rând,
Sunt toate asemeni stropilor de rouă.

Pentru CITITORII NOȘTRI

În numărul de față al revistei noastre, publicăm o pagină întreagă scrisă de micii noștri colaboratori.

Dela primul număr, noi v'am cerut colaborarea, dragi copii, dar voi, din timiditate sau... alte cauze, nu prea v'ați grăbit să ne dați concursul.

Să nu vi se pară că ultimile cuvinte sunt exagerate. Da! să „ne dați concursul“!

Căci o revistă ca aceasta, pe care o vrem în gustul tuturor copiilor și a tineretului din România, trebuie să se bizue, cât mai mult, pe colaborarea voastră, a debutanților.

Și când jumătate din numărul colaboratorilor noștri veți fi voi, iar nu noi, cei din redacție, vom putea spune, cu adevărat, că „INAINTE“ este „revista copiilor și a tineretului“ din România.

Poeziile, povestirile, desenele și orice alt material pe care-l socotiți demn de a fi publicat în revistă, îl veți trimite pe adresa REDACȚIA „INAINTE“ BUCUREȘTI, STR. COBALCESCU Nr. 16.

Și acum, vă așteptăm colaborarea...

REDACȚIA

PRIMĂVARA

de MIHAILESCU V. VICTORIA
clasa IV-a B. Lic. de fete Domnița Ileana

În marea scenă a naturii a sunat un clopoțel: „Bing-Bing”! A sosit primăvara! De sus, o rază de soare a lunecat pe pământ și clopoțelul și-a scos capul deasupra, s'a uitat într-o parte, a privit în cealaltă și a mai spus încă odată: „A sosit primăvara!”

Într'un pom vecin, o vrăbiuță a auzit glasul gingaș al clopoțelului și-a sburat mai departe. Cirip-Cirip! Veseliți-vă! A sosit primăvara! Lumea a prins din sbor și rîpșorul și s'a bucurat laolaltă cu întreaga natură. În ochii tuturor se vede o rază, scântele o privire, care par'că ar vrea să spună: a trecut iarna și crăița înaltă și veselă, crăița sveltă și verde ca lăstarul tânăr de brad a venit! Pe jos, prietenii ghiocelului au răsărit din belșug... viorele sau toporași albaștri, ca zările depărtate, deditei cu perii ca niște moși cu bărbii.. Gâzele.. Totul este într'o continuă frământare, totul vrea să uite iarna lungă, să se veselească. Poteculele sunt uscate de tănărul flăcău care insoțește „Crăiasa”.. Hoinarul zefir de primăvară! Pe cerul senin se ridică, din zori, mândrul crai al zilelor frumoase, soarele! De acolo, de sus, trimete sulite de lumină care încălzesc și însuflețesc tot ce este bun.

Micile păsări coboară acum, în goană, se lovesc cu putere de prundișul albiei și murmură povești vechi pe care le ascultă numai aceia care iubesc natura. Se vede că ceva s'a schimbat și, într'adevăr, din misterele de nepătruns ale firii, o primăvară nouă, o primăvară vie, mai tânără și mai frumoasă, a luat locul iernii.

O șoaptă coboară pe legănări de vis, o adiere plăcută ne aduce pe aripi de zefir farmecul și frumusețea primăverii noi. E primăvară!

Două FURNICI

Vântul aduce mirosme plăcute,
Din văi înflorite, din păduri nevăzute,

Pe-o movilă mică, — un mușuroi de nisip --

Două furnici s'au întâlnit.
Au stat pușin. S'au sfătuit.

Și'n pace, ca două prietene, s'au despărțit.

De-atunci au trecut zile — ciorchine —

Cu nopți limpezi, cu ceruri senine.
Astăzi e-o caldă, plăcută după masă.

Furnicile vin, tiptil, din zare, spre casă.

N'au un pic de odihnă!
N'au cinat bine, n'au mâncat în tihnă,

Plecaseră pe-o potecuță,

de NICULESCU GABRIELA
cl II-a B. Lic. de fete Domnița Ileana

Să găsească de prânzit o lecuță:
S'a înserat.

Toate în liniște s'au cufundat.
Dar, în pădurea de glături, hai-hui-
Pitici cu bărbi albe, cu ochii căprui.
În lumina lunii, săltau,

Cântece vesele cântau și jucau.
În miez de noapte, —

Noaptea plină de farmec, de șoapte!
Dar iată! Prin iarba de mătase,

Două furnici
S'apropie de bărboșii pitici,
Și-ascultă cum cântă glasul, pă-

durea..

Când piticii au zărit
Cei doi musafiri nepoftiți,
S'au sperțat și au fugit!..

CÂT COSTĂ?

Încă de când era mic, Petrișor avea un urât obicei de a râde de unul și de altul. Într'o zi, se duse, întovărășit de Ionel, prietenul său să facă o plimbare în Cișmigiu. Pe o alee, un fotograf sta pe un scaunel, dus pe gânduri și așteptându-și clienții. Cum îl văzu, micul ștregar se apropiă cu gândul de a râde de el.

— Nu-i frumos să-ți bați joc de un biet bătrân, spuse prietenul său.

— Lasă-mă în pace! Să vezi numai cu ce poftă ai să râzi!

Se apropie de bătrân și-i spune:
— Cât mă costă, moșule, dacă mă fotografiezi din cap până în picioare?

— O sută de lei, răspuse fotografu-

ful, care crezu că are de-aface cu un băiat serios. Petrișor se scărpină după ceafă, și, gândindu-se puțin, spuse:

— Dar ca să mă iei așa, numai pe

de VASILESCU OCTAVIAN
cl. III-a B. Șc. primară de băieți nr. 40 C.F.R.

jumătate, cât ceri?

— Cinci zeci de lei, dragul meu!
— Dar ca să-mi fotografiezi numai capul singur, cât costă?

— Atunci două zeci și cinci! Vezi, nu cer mult!

— Păi, nu am decât zece lei! Cât nă puteși fotografia cu această sumă?

— Dă-mi cât ai! Mă mulțumesc și cu atât!”

Bătrânul luă banii și spuse mai departe:

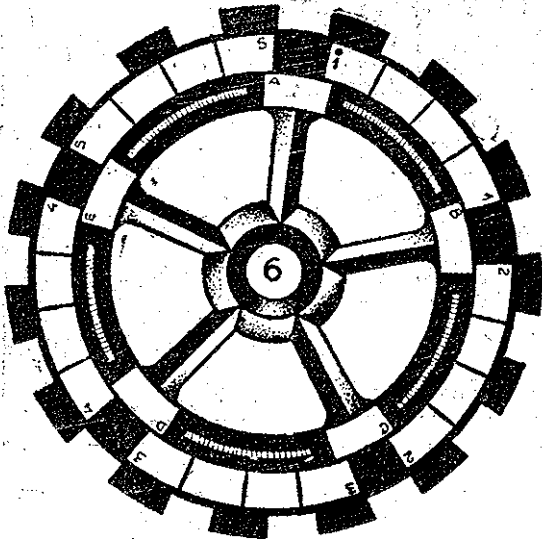
— Vei simți bine, ștregarule, ce pot fotografia cu zece lei, dar trebuie să le rup dela locul lor!”

Și zicând acestea, apucă zdravăn de urechi pe Petrișor, care, de atunci, s'a lăsat de năzdrăvăni.

JOCURI

Redactate de N. FOCȘA

1) ROATA

În fiecare căsuță însemnată cu câte o literă veți înscrie câte o altă literă astfel că toate cinci citite în continuare să dea un cuvânt care înseamnă „a chema”.

În căsuțele cu numere înscrieți câte o literă astfel ca să obțineți cuvinte de cât patru litre.

La 1 semnificația e „grădină”. După ce ați scris acest cuvânt îi tăiați inițiala. Adăugați litera din căsuța A și amestecând veți obține un cuvânt cu semnificația „sprâjină vița de vie”, pe care-l scriți la 2. Tăiați-i inițială și amestecând împreună cu litera dela B obțineți la 3 un „pește”.

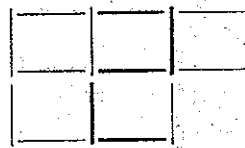
Mergând în același fel mai departe obțineți: 4) Când e înainte de mult, e mai mult de cât mult! 5) Adevărat. 6) Acela (pop.). (Fiecare literă a acestui cuvânt o înscrieți în spațiul dintre două spițe).

2) ARITMOGRIFUL FLORIILOR

I												
1	2	3	4	2	5	6	7					
	1	2	8	4	9							
	3	5	10	11	2	1	12	7				
13	14	5	15	10	12	16						
16	5	16	5	7	10							
17	5	15	16	12	6	4						
16	4	3	18	5	19	4						
II												

Pe rândurile orizontale și pe rândul I—II, înlocuind numerele prin litere veți găsi numele a opt flori.

3) O PROBLEMĂ CU CHIBRITURI

Aveți alături 5 pătrate făcute din 15 chibrături

Scoateți 3 chibrături, pentru ca să rămână 3 pătrate! Refaceți figura și scoateți 4 chibrături astfel ca să rămână 2 pătrate!

Poșta jocurilor

NELU ILIESCU. 1) Pentru moment nu publicăm monoverbe, deoarece acest gen de jocuri este mai pretențios, adică mai greu de deslegat. După ce vom vedea că deslegătorii se înțeleg destul de bine cu jocurile publicate, vom merge mai departe. 2) Dintre jocuri primite, vom publica întâi cartea de vizită. Celelalte au nevoie de modificări.

SPORT

„Ștafeta”

de M. Ionescu

Un joe de întrecere. Vă înveselește și vă învață să predați și să primiți „ștafeta” în alergările sportive.

Numărul jucătorilor poate să fie cât ce mare, dacă vă bastoane terenul.

Material: două bastoane de 0,25 cm. lungime, de grosime potrivită pentru ținut în mână.

Împărțim jucătorii în două echipe egale. Așezăm fiecare echipă în linie pe două rânduri, față în față, la distanță de 3-5 m. una în prelungirea celeilalte.

Între ele la mijloc, într'un cerc, stă arbitrul.

La comanda arbitrului, primul jucător care ține „ștafeta” bine strâns în mână din partea de jos, pornește în fugă, o predă jucătorului de vis-a vis careia îi ia locul. Acesta, o predă la al treilea jucător și așa mai departe până ajunge la ultimul, care o înmânează arbitrului.

Echipa a cărei ștafetă a ajuns prima în mâna arbitrului este învingătoare.

Dacă un jucător a scăpat ștafeta pe drum, o ridică și continuă jocul.

Când jucătorii au ajuns să mănuiască bine ștafeta, se mărește distanța dintre ei și li se stabilește un număr anumit de tururi, care să fie socotite ca un punct.

Jocul „broaștelor”

Nu știu dacă există cu adevărat în lumea broaștelor o asemenea cursă sportivă.

Copiii însă le imită, în săritură, organizând foarte amuzante întreceri.

Cliseul nostru reprezintă o asemenea cursă, foarte disputată.

Dar în afară de distracție, jocul vă va antrena încheeturile, precum și mușchii picioarelor și ai brațelor.

Copiii stau ghemuiți și sar deplasând întâi brațele și apoi aducând picioarele lângă brațe.

Încercați și voi și vă veți distra foarte bine.

Mircea și... matchul de foot-ball

CE-L INCURCA...

Văzând că nu poate răspunde, profesorul îl întreabă cu blândețe pe Mircea:

- E vreo întrebare care te încurcă?
- Nu, d-le profesor, răspunde elevul. Întrebările dvs. sunt clare. Dar mă încurcă... răspunsurile!

N'ARE DESTULE ETAJE...

Un tânăr scoțian sosește la Londra. Aci, se duce la un hotel elegant de lângă gară și cere o cameră. Binevoitor, portarul îi dă toate informațiile:

- Puteți avea o cameră la etajul întâi, cu 20 de servitori, la al doilea, cu 15, la al treilea, cu 10 și la al patrulea, cu 5.

HUMOR

Scoțianul se gândi puțin, apoi spuse cu simplitate:

- Hotelul dvs. e frumos, dar nu e destul de înalt!...

DE CÂND LIPSEȘTE...

- Ionescule, de când n'ai mai venit la ora de istorie?
- Dela cruciada a doua!...

ORA DE MATEMATICĂ

Mitică nu prea știe scăderea și profesorul caută să-i explice.

— Mitică, dacă avem 30.000 tone de grâu și le svârlim în mare pe toate, ce ne mai rămâne?

— ...Ne ...ne mai rămâne foamea, dom'le!...

ULTIMA SOLUȚIE...

Un călător care suferă de rău de mare îl sună pe marinarul care face de pază pe punte:

- Spune-mi, e vreo insulă prin apropiere, ca să pot coborî pe uscat?
- Nu e niciuna, domnule!
- Și nici continentul nu se vede?
- Suntem la 300 km. de cea mai apropiată insulă.
- Atunci... să se scufunde vaporul, ca să am măcar la fund puțină li-niște!...